

23 Μαΐου 2017

Η Μάχη της Κρήτης: Μια σπάνια μαρτυρία ενός Γερμανού Αξιωματικού των Αλεξιπτωτιστών! (Φώτο Ντοκουμέντα)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Ρίψις Γερμανῶν ἀλεξιπτωτιστῶν εἰς περιοχὴν Σούδας.

Ρίψις Γερμανῶν ἀλεξιπτωτιστῶν εἰς περιοχὴν Σούδας.

Μαρτυρία ενός Γερμανού Αξιωματικού των Αλεξιπτωτιστών...Εμπρός! Στα αεροπλάνα... Μια σπάνια μαρτυρία !

Πολλά έχουν ειπωθεί και γραφτεί ως τώρα για τη μάχη της Κρήτης! Κάθε άνθρωπος που συμμετείχε είχε ή έχει να πει τη δική του ιστορία, όπως ο ίδιος τη βίωσε.

Μια τέτοια ιστορία βρήκα σ' ένα σπάνιο βιβλίο, γραμμένη από ένα Γερμανό αξιωματικό, τότε διοικητή ενός τάγματος αλεξιπτωτιστών που συμμετείχε στις επιχειρήσεις στην Κρήτη.

Από νεαρή ηλικία ο Φρειδερίκος-Αύγουστος Φράιχερ φον ντερ Χάιντε (Friedrich August Freiherr von der Heydte) περιφρονούσε το Ναζιστικό Κόμμα, με μια απέχθεια που ήταν αμοιβαία.

Ο Στρατάρχης Χέρμαν Γκέρινγκ (Reichsmarschall Hermann Göring), διοικητής της γερμανικής πολεμικής αεροπορίας (Luftwaffe), τον χλεύαζε επειδή ήταν αφοσιωμένος καθολικός, αναφερόμενος σε αυτόν ως ο «αλεξιπτωτιστής-κομποσχοίνι».

Τέτοιο ήταν το επίπεδο της αντιπάθειας μεταξύ του Φον ντερ Χάιντε και του γερμανικού εθνικοσιαλιστικού κόμματος, που εάν δεν ήταν ένας εξάίρετος και τολμηρός στρατιώτης, ένας από τους λίγους επιτυχημένους ηγήτορες των γερμανικών δυνάμεων αλεξιπτωτιστών, θα μπορούσε κάλλιστα να αντιμετωπίσει ένα ναζιστικό εκτελεστικό απόσπασμα, πολύ πριν από το τέλος του πολέμου. (Πηγή)

Ο Φον ντερ Χάιντε, ήταν γόνος αριστοκρατικής οικογένειας της Βαυαρίας και γεννήθηκε στο Μόναχο στις 30 του Μάρτη του 1907. Ο πατέρας του, ένας Φράιχερ (Freiherr, το ισοδύναμο ενός Βρετανού βαρόνου) είχε υπηρετήσει στον βασιλικό βαυαρικό στρατό και η μητέρα του ήταν γαλλικής καταγωγής. Και οι δύο ήταν ευσεβείς καθολικοί, την ευσέβεια των οποίων κληρονόμησε ο γιος τους, αφού ανατράφηκε έτσι, όταν γράφτηκε στην καθολική σχολή του Μονάχου.

Ο 1ος παγκόσμιος πόλεμος, μετέτρεψε τελείως το σκηνικό στη Γερμανία και η

αριστοκρατία διαλύθηκε με το τέλος της μοναρχίας. Ο Φον ντερ Χάιντε κατατάχθηκε σαν αξιωματικός του Ιππικού, όπως έκαναν όλοι οι αριστοκράτες εκείνης της εποχής.

Παράλληλα για ένα διάστημα, γράφτηκε στο πανεπιστήμιο του Ίνσμπρουκ σαν φοιτητής για να σπουδάσει νομικά και οικονομικά. Δεν συμπαθούσε τους κομμουνιστές, αλλά επιστρέφοντας στο Βερολίνο για μεταπτυχιακές σπουδές, συνάντησε ένα νέο εχθρό, τους εθνικοσοσιαλιστές ή αλλιώς, Ναζί! Υπήρξαν αρκετές περιπτώσεις που οι διαπληκτισμοί του με αυτούς τους αναδυόμενους ακροδεξιούς, κατάληξαν σε καυγάδες με ανταλλαγές γροθιών για να υποστηρίξει τις φιλελεύθερες ιδέες του.

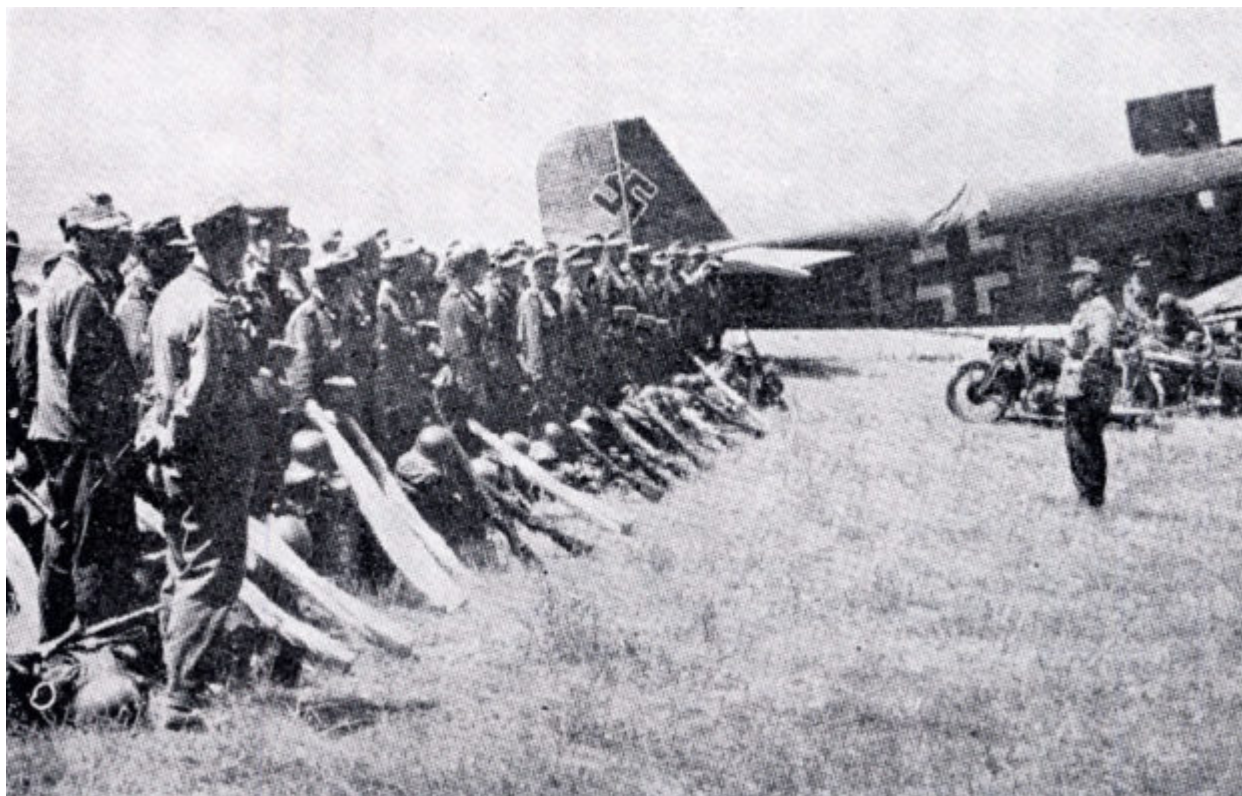
Αηδιασμένος με την άνοδο του Χίτλερ, άφησε το Βερολίνο και πήγε στη Βιέννη, όπου άρχισε διπλωματικές σπουδές στην προξενική ακαδημία της Βιέννης. Το 1934, ένα έτος μετά την τοποθέτηση του Χίτλερ στην θέση του καγκελαρίου, ο Φον ντερ Χάιντε έλαβε την αυστριακή υπηκοότητα και το 1935 εγκαταστάθηκε στην Ολλανδία, για συνέχιση σπουδών.

Την ίδια χρονιά, ανακλήθηκε στην υπηρεσία, όντας αξιωματικός του Ιππικού, διότι ο γερμανικός στρατός είχε αρχίσει ένα μυστικό πρόγραμμα νέας δομής δυνάμεων. Παρά το γεγονός ότι η Γκεστάπο, τον είχε χαρακτηρίσει αντι-Ναζί, γλύτωσε την «εκκαθάριση» διότι θεωρήθηκε ότι είχε το κατάλληλο «νεωτεριστικό πνεύμα», που ο Χίτλερ ήθελε να υπάρχει στις ένοπλες δυνάμεις. Άλλωστε ο Φύρερ ήθελε την αριστοκρατία στο πλευρό του!

Το 1937 το γερμανικό ιππικό, μετατράπηκε σε Όπλο τεθωρακισμένων και ο Φον ντερ Χάιντε βρέθηκε διοικητής ενός τάγματος αντιαρματικών, όταν ξεκίνησε η επιχείρηση κατάληψης της Πολωνίας. Στη συνέχεια έλαβε μέρος στις επιχειρήσεις εισβολής στις Κάτω Χώρες, όπου τιμήθηκε με το σιδηρού σταυρό ανδρείας 1ης τάξεως.

Τον Αύγουστο του 1940, δήλωσε εθελοντικά να μετατεθεί στις αερομεταφερόμενες δυνάμεις στο επίλεκτο σώμα των αλεξιπτωτιστών και άρχισε την εντατική εκπαίδευση. Στη συνέχεια, στο βαθμό του λοχαγού, διορίστηκε σαν διοικητής του 1ου Τάγματος Αλεξιπτωτιστών που ανήκε αντίστοιχα, στο 3ο Σύνταγμα Αλεξιπτωτιστών.

Στ' απομνημονεύματά του, για τη μάχη της Κρήτης, γράφει για την εκπαίδευση των αλεξιπτωτιστών:

«Οι ιδεαλιστές, είναι η πιο δύσκολη πάστα ανθρώπων να τους χειριστεί κανείς. Πάρα πολλοί απ' απ' αυτούς που ανήκαν στη νεολαία του Χίτλερ και είχαν κορεστεί με εθνικιστικά συνθήματα, απέτυχαν να προσαρμοστούν στην τραχύτητα της εκπαίδευσης ενός αλεξιπτωτιστή, στη ζωή ενός στρατιώτη-μαχητή σε καιρό πολέμου. Ο ενθουσιασμός έχει αξία, μόνο όταν συνδυάζεται με γνώση, αντοχή, σκληρότητα και αυτοέλεγχο.

Πολλές φορές κατά τη διάρκεια του πολέμου είδα στρατιώτες να καταρρέουν κυριολεκτικά κάτω από την πίεση της μάχης. Και σ' όλες τις περιπτώσεις, ο τύπος του ανθρώπου που έγινε κομμάτια αντιμετωπίζοντας τη φρίκη του πολέμου ήταν ο μαλθακός ιδεαλιστής.

Οι φιλόδοξοι εθελοντές παρουσιάζουν επίσης προβλήματα διότι η επιθυμία τους να υπερτερούν έναντι των άλλων, τους κάνει ατομικιστές και δεν εμπνέονται από το πνεύμα μονάδας.»

Το καλύτερο είδος εθελοντών, ήταν κατά τη γνώμη του, οι άνθρωποι της περιπέτειας, αυτοί που θέλουν να ζουν τη ζωή τους έντονα και χωρίς μονοτονία, όπως ήταν άλλωστε και ο ίδιος.

Έξι μήνες αργότερα, τον Απρίλιο του 1941 το Τάγμα του ήταν έτοιμο να μεταφερθεί στα νότια Βαλκάνια, (Γιουγκοσλαβία, Ελλάδα). Προς το τέλος του μήνα, όλη η δύναμη αλεξιπτωτιστών, μεταφέρθηκε σιδηροδρομικά μέσω

Ουγγαρίας, Ρουμανίας και Βουλγαρίας (συμμάχων του άξονα) στην Ελλάδα. Το 3ο Σύνταγμα, δυνάμει 600 ανδρών, μεταστάθμευσε τελικά στις 15 Μαΐου 1941 κοντά στο αεροδρόμιο της Τανάγρας.

Την επόμενη ημέρα, ο Φον ντερ Χάιντε, μαζί με τους άλλους διοικητές του Συντάγματος Αλεξιπτωτιστών, παρακολούθησε την συγκέντρωση που είχε οργανωθεί από τον Στρατηγό Στούντεντ στο ξενοδοχείο της Μ. Βρετανίας στην Αθήνα. Εκεί για πρώτη φορά όλοι άκουσαν την αποστολή τους.

Μόλις μπήκαν στην αίθουσα ενημέρωσης είδαν τον μεγάλο χάρτη, που είχε στηθεί! Ο ΑΝΣΚ ήταν η Κρήτη! Με καθαρή, δυνατή και ήρεμη φωνή ο Στούντεντ εξήγησε το σχέδιο ενεργείας. Το δικό του σχέδιο αεραποβατικής επίθεσης στην Κρήτη, για κατάληψη του νησιού! Είχε μελετήσει την κάθε λεπτομέρεια και είχε «παλέψει» για να γίνει αποδεκτό από την ιεραρχία.

Η Κρήτη βρισκόταν στα χέρια της βρετανικής συμμαχίας από το περασμένο Φθινόπωρο, και είχαν εγκατασταθεί συμμαχικά στρατεύματα, μετά την ιταλική επίθεση στην Ελλάδα. Το νησί που είχε μήκος 160 μίλια, βρισκόταν σε ίση απόσταση μεταξύ Αθήνας και ακτών της Αιγύπτου. Οι αεροδιάδρομοι που διέθετε η Κρήτη, επέτρεπαν στους Βρετανούς να ανεφοδιάζουν τα βομβαρδιστικά τους και να επιτίθενται στις πετρελαιοπηγές της Ρουμανίας, που ήταν ζωτικής σημασίας για την πολεμική προσπάθεια της Γερμανίας.

Βομβαρδισμός λιμένων Κρήτης από Γερμανικά πλοία 1941

Παράλληλα τα λιμάνια της, ήταν ο «παράδεισος» για την βρετανικό βασιλικό ναυτικό, που θα μπορούσε να επιτίθεται σε κάθε γερμανική νηοπομπή που μετέφερε εφόδια για τα γερμανικά στρατεύματα στα νησιά του Αιγαίου και στη Βόρειο Αφρική. Η Κρήτη έπρεπε να καταληφθεί!

Πράγματι ο Στούντεντ είχε επιχειρηματολογήσει έντονα προς την ανωτάτη στρατιωτική διοίκηση για να εγκριθεί αυτό το σχέδιο, τη στιγμή που η γερμανική πολεμική μηχανή σχεδίαζε την εισβολή στη Ρωσία (που θα ξεκινούσε τον Ιούνιο του 1941). Πολλοί στρατηγοί δεν ήθελαν να σπαταλήσουν δυνάμεις αλλού. Τελικά το σχέδιό του εγκρίθηκε και ο ίδιος εξουσιοδοτήθηκε να υλοποιήσει το σχέδιο επιχειρήσεων «Mercury» (Ερμής), που αποτελούσε την πρώτη αεραποβατική επιχείρηση ευρείας κλίμακας στην στρατιωτική ιστορία.

Ο Φον ντερ Χάιντε και οι άλλοι αλεξιπτωτιστές Γερμανοί αξιωματικοί, άκουγαν προσεκτικά, καθώς ο στρατηγός Στούντεντ (φωτο) αποκάλυπτε το σχέδιό του για την κατάληψη της Κρήτης. Το νησί θα δεχόταν ταυτόχρονες επιθέσεις σε 4 διαφορετικές περιοχές με το Σύνταγμα εφόδου να πέφτει στα δυτικά, προς εξασφάλιση του αεροδρομίου του Μάλεμε, το 2ο Σύνταγμα αλεξιπτωτιστών να καταλαμβάνει το Ρέθυμνο και το παραπλήσιο αεροδρόμιο και το 1ο Σύνταγμα να πέφτει στις Γούρνες και να καταλάβει το Ηράκλειο. Το 3ο Σύνταγμα, θα καταλάμβανε τα Χανιά.

Το 1ο Τάγμα του Φον ντερ Χάιντε, θα έκανε άλμα στην περιοχή των φυλακών της Αγιάς Χανίων, μια ανοικτή και εκτεθειμένη πεδιάδα, και στη συνέχεια θα εξασφάλιζε το δρομολόγιο που οδηγούσε από Χανιά προς Σούδα. Το 2ο Τάγμα θα έπεφτε ανατολικά των φυλακών της Αγιάς με σκοπό να απωθήσει τους Βρετανούς που κρατούσαν νοτιοδυτικά των Χανίων, το δεσπόζον ύψωμα του Γαλατά. Το 3ο Τάγμα είχε αποστολή να πέσει πρώτο και να εξασφαλίσει το δρομολόγιο Αλικιανού-Χανίων, γύρω από το οποίο υπήρχαν οπωρώνες, που έφταναν μέχρι τις φυλακές Αγιάς.

Μόλις ο Στούντεντ ολοκλήρωσε την παρουσίασή του και τις οδηγίες επιχειρήσεων, έδωσε το λόγο στον αξιωματικό πληροφοριών, ο οποίος επιβεβαίωσε ότι στο νησί αμύνονταν 2 με 3 αδύναμες ελληνικές μεραρχίες και μια βρετανική δύναμη επιπέδου μεραρχίας, αποτελούμενη κυρίως από στρατεύματα Νεοζηλανδών υπό την διοίκηση του γνωστού Στρατηγού Φράιμπεργκ.

Ο αξιωματικός πληροφοριών πρόσθεσε την εκτίμηση που υπήρχε, ότι ο τοπικός πληθυσμός θα ήταν συμπαθής προς την γερμανική εισβολή και ότι μάλιστα υπήρχε ένα μυστικό δίκτυο ανταρτών που ήταν φιλικό στους Γερμανούς και θ"

αποκάλυπταν την ταυτότητά τους με την συνθηματική λέξη «Major Bock»! (Ταγματάρχης Μποκ). Πόσο όμως έπεσε έξω!

Ἐπιβίβασις Γερμανῶν ἀλεξιπτωτιστῶν διὰ Κρήτην.

Το βράδυ της 19 Μαΐου το τάγμα του Φον ντερ Χάιντε που αριθμούσε σε 120 άνδρες,, άρχισε την προετοιμασία για την ιστορική αεραποβατική επιχείρηση. Ένας από τους στρατιώτες του ήταν ο τότε διεθνούς φήμης παγκόσμιος πρωταθλητής πυγμαχίας, Μαξ Σμέλινγκ. Όπως περιγράφει ο Φον ντερ Χάιντε, ο Σμέλινγκ ήταν 35 ετών και ο μεγαλύτερος σε ηλικία οπλίτης-αλεξιπτωτιστής του τάγματος.

Μπορεί να ήταν πρωταθλητής κόσμου στην πυγμαχία, αλλά σαν αλεξιπτωτιστής ήταν ..απερίγραπτα λίγος, αν και ο διοικητής του προσπάθησε να εκμεταλλευτεί την φυσική του δύναμη τοποθετώντας τον σαν στοιχειάρχη όλμων.

Την παραμονή της μάχης ο Σμέλινγκ παρουσιάστηκε στον διοικητή του, σταλμένος από το γιατρό του τάγματος, για ν" αναφέρει ότι ήταν άρρωστος με έντονη διάρροια! Επειδή ο ίδιος δεν ήθελε να θεωρηθεί ότι λιποψυχεί και ότι θέλει ν" αποφύγει τη μάχη, ο Φον ντερ Χάιντε τον συμβούλευσε, να δέσει καλά την αδιάβροχη στολή του αλεξιπτωτιστή ειδικά από..κάτω και να πέσει μαζί με τους υπόλοιπους αλεξιπτωτιστές.

Στις 4 τα ξημερώματα τα αεροσκάφη άρχισαν να απογειώνονται από την Τανάγρα. Από το αεροσκάφος του Φον ντερ Χάιντε, ήταν ο μοναδικός που είχε εμπειρία από μάχη και ήξερε τι τους περίμενε στην Κρήτη! Οι άλλοι ήταν ενθουσιώδεις, ιδεαλιστές, φιλόδοξοι νεαροί και δεν νοιάζονταν για τίποτα, σίγουροι ότι δεν θα αντιμετώπιζαν σοβαρή αντίσταση, όπως έγινε με την εισβολή στη Νορβηγία, Δανία και Ολλανδία. Έτσι τους είχαν προετοιμάσει για λόγους ηθικού! Όλοι τραγουδούσαν το εμβατήριο του Γερμανού αλεξιπτωτιστή:

«Πέτα σήμερα ενάντια στον εχθρό
Εμπρός στα αεροπλάνα, στ' αεροπλάνα
Σύντροφε, δεν υπάρχει πισωγύρισμα...»

Ο Φον ντερ Χάιντε και οι αλεξιπτωτιστές του, έπεσαν χωρίς να αντιμετωπίσουν αντίσταση τα ξημερώματα της 20 Μαΐου του 1941. Όπως κατέβαινε με το αλεξιπτωτό του προς τη γη, διέκρινε από ψηλά το χωριό του Αλικιανού και προσγειώθηκε αποφεύγοντας την τελευταία στιγμή μια δεξαμενή νερού και μια συκιά. Κοίταξε το ρολόι του. Η ώρα ήταν 07.15. Έβγαλε από την τσέπη και άνοιξε ένα τουριστικό οδηγό της Κρήτης που είχε βρει σ' ένα περίπτερο στην Αθήνα, για να βεβαιωθεί ότι βρισκόταν κοντά στις φυλακές της Αγιάς, αντιπαραβάλλοντας τις φωτογραφίες με το τοπίο.

Γερμανοί αλεξιπτωτιστές κατά την προσγείωσή τους στην Κρήτη. Φαίνεται ότι ήταν άοπλοι και περίμεναν να βρουν τους φόρτους μάχης, τους γνωστούς «θερμοσίφωνες» για να πάρουν τον οπλισμό τους.

Ικανοποιημένος ότι ήταν στο σωστό σημείο, ο Φον ντερ Χάιντε και οι άνδρες του, άρχισαν να περπατούν στον σκονισμένο δρόμο που οδηγούσε από Αλικιανού προς Χανιά. «Οι ψυχολόγοι μπορεί να αναρωτιούνται, από που πηγάζει το αίσθημα της δύναμης και του κουράγιου, μόλις ένας αλεξιπτωτιστής προσγειώνεται σώος στο έδαφος», γράφει στ' απομνημονεύματά του ο Φον ντερ Χάιντε. «Είναι σαν το συναίσθημα της μέθης! Ο αλεξιπτωτιστής αισθάνεται μια ευφορία και πιστεύει ότι μπορεί να τα βάλει με οποιονδήποτε και να κάνει οτιδήποτε».

Ἀπὸ τὰς ὁδομαχίας τοῦ Γαλατᾶ.

Ο Φον ντερ Χάιντε συγκέντρωσε και αναδιοργάνωσε τους άντρες του και άρχισε να επιτίθεται στα υψώματα που δέσποζαν της πόλης των Χανίων. Οι λόχοι του αναπτύχθηκαν και ενώ προχωρούσαν αντιμετώπισαν ισχυρή αντίσταση με πυρά πολυβόλων. Η μάχη ξεκίνησε με πυρά και ελιγμούς ανάμεσα από ελαιόδεντρα προς το Μεγάλο Κάστρο.

Ομάδα Γερμανών Αλεξιπτωτιστών σε επιθετικό ελιγμό
Εγκατέστησε το σταθμό διοίκησης, σε μια χαράδρα και στις 10.30 άρχισε να λαμβάνει αντικρουόμενες αναφορές από τους διοικητές των λόχων του, που όμως υποδείκνυαν την ισχυρή γραμμή αντίστασης των βρετανικών τμημάτων. Δύο

βρετανικά πυροβόλα εξουδετερώθηκαν μετά από λυσσαλέα μάχη σώμα με σώμα. Τα πράγματα δεν πήγαιναν καλά στον 1ο λόχο. Προωθήθηκε ο ίδιος με τον αγγελιαφόρο του εκεί και βρήκε το λόχο μέσα σε μια ρηχή χαράδρωση του εδάφους, καθηλωμένο από σφοδρά πυρά πολυβόλου.

Με έρπυση πλησίασε προσεκτικά και με τα κιάλια του εντόπισε 2 βρετανικά πολυβόλα, αποκρυμμένα ανάμεσα σε θάμνους δίπλα από ένα αγροτόσπιτο. Αμέσως έστειλε μήνυμα στον Σμέλινγκ να κάνει βολή με τους όλμους στον στόχο αυτόν. Μέσα σε λίγα λεπτά τα πολυβόλα σίγησαν.

Η βρετανική αντίσταση όμως εξακολουθούσε να είναι πολύ ισχυρή. Οι διοικητές των δύο λόχων 3ου και 4ου, είχαν τραυματισθεί άσχημα, καθώς προσπαθούσαν να προωθήσουν τους άνδρες τους στα Χανιά. Η αντίσταση δεν προερχόταν μόνο από στρατιώτες, αλλά και από πολίτες, άνδρες, γυναίκες ακόμη και παιδιά!

Μετά από λίγο ήλθε η αναφορά, ότι ο σταθμός διοίκησης του τάγματος είχε χτυπηθεί με πυρά πυροβολικού. Ένας ασύρματος καταστράφηκε και 2 στρατιώτες σκοτώθηκαν. Μόλις έφθασε εκεί είδε τον υποδιοικητή του κατακίτρινο, ένδειξη της αγριότητας της μάχης που εξελισσόταν γύρω τους.

Παρ' όλα αυτά, μέχρι το μεσημέρι όλοι οι ΑΝΣΚ (Αντικειμενικοί Σκοποί) του

τάγματος είχαν καταληφθεί αλλά με μεγάλο τίμημα. Ένας σταθμός πρώτων βοηθειών είχε οργανωθεί κάτω από τα δέντρα και είχε ήδη γεμίσει από τραυματίες που περίμεναν τον γιατρό να τους δει. Ο Φον ντερ Χάιντε προσπάθησε να ενθαρρύνει τους τραυματίες και πήγε να τους μιλήσει.

Τότε είδε ένα τραυματία Άγγλο στρατιώτη. «Γονάτισα και μετακίνησα τα ξανθά μαλλιά του από το μέτωπό του» διηγείται. «Ένας νοσοκόμος, θεώρησε σωστό να ενημερώσει τον Βρετανό, ότι ήμουν ο διοικητής του τάγματος. Με τα έκπληκτα γαλανά μάτια του με κοίταξε για λίγο. «Ο πόλεμος τελείωσε για μένα κύριε..» είπε. «Ελπίζω ότι θα τελειώσει και για σας στο όχι τόσο μακρινό μέλλον».

Καθώς τέλειωνε η πρώτη ημέρα, οι αμυνόμενοι Βρετανοί, έκανα το παν για να απαγορεύσουν οποιαδήποτε γερμανική προσπάθεια για κατάληψη των Χανιών. Το πυροβολικό τους μάχης είχε ενισχυθεί και με το ναυτικό πυροβολικό που προερχόταν από τον στόλο τους, αγκυροβολημένο στη Σούδα. Τελικά οι σύμμαχοι επιχείρησαν αντεπίθεση αργά το απόγευμα. Οι μάχες εξελίχθηκαν σε αγώνα σώμα με σώμα και ήταν πολύ σκληρές!

Οι Γερμανοί κατόρθωσαν να αναχαιτίσουν την αντεπίθεση και το υπόλοιπο της 20 Μαΐου πέρασε χωρίς κανένα άλλο σημαντικό επεισόδιο.

Η επόμενη ημέρα, 21 Μαΐου, ήταν σχετικά ήσυχη και οι δύο αντίπαλοι, προσπαθούσαν με μικρά τμήματα να διεισδύσουν ό ένας στην αμυντική γραμμή του άλλου χωρίς να επιχειρούν επίθεση μεγαλύτερης κλίμακας. Ο Φον ντερ Χάιντε είχε εγκαταστήσει το τάγμα του καλά, και μπορούσε να παρατηρεί μπροστά του τα χωριά Περιβόλια και Πύργος, ενώ πίσω του είχε τα γαλάζια νερά του κόλπου της Σούδας.

Κατά τη διάρκεια της ημέρας, ο εναέριος ανεφοδιασμός σε όπλα και πυρομαχικά ανύψωσε το ηθικό των Γερμανών αλεξιπτωτιστών, αν και τα έντονα και συνεχή πυρά που άκουγαν να προέρχονται από την περιοχή του Μάλεμε, τους έκανε να αντιλαμβάνονται τις δύσκολες στιγμές που περνούσαν οι συνάδελφοί τους εκεί.

Πράγματι το αεροδρόμιο του Μάλεμε καταλήφθηκε και εξασφαλίσθηκε από τους Γερμανούς στις 21 Μαΐου και αμέσως χρησιμοποιήθηκε για την μεταφορά ενισχύσεων με προσωπικό από την 5η Ορεινή Μεραρχία.

Στις 22 Μαΐου, οι Γερμανοί αλεξιπτωτιστές μαζί με τους ορεινούς καταδρομείς,

απώθησαν την αντεπίθεση των Νεοζηλανδών και αυτή η ενέργεια, αποδείχτηκε το «σημείο στροφής» της μάχης της Κρήτης. Με ένα αεροδιάδρομο να φέρνει εφόδια και ενισχύσεις στους Γερμανούς και με το φόβο μιας επικείμενης γερμανικής αποβατικής ενέργειας από Βορρά, οι Βρετανοί αποφάσισαν να υποχωρήσουν προς τα νοτιοανατολικά του νησιού, προετοιμαζόμενοι για εκκένωση! Λάθος εκτίμηση!

Την Κυριακή στις 25 Μαΐου 1941, το τάγμα αλεξιπτωτιστών του Φον ντερ Χάιντε βρισκόταν σε αμυντική διάταξη στα υψώματα νοτιοδυτικά από τα Περιβόλια και τον Πύργο, περιμένοντας την συνένωση με τα τμήματα του Μάλεμε για να ξεκινήσουν την επίθεση προς Χανιά.

Την ίδια ημέρα ο Στρατηγός Στούντεντ επέτυχε την διάθεση εξόδων βομβαρδιστικών κάθετης εφόρμησης, των γνωστών «Στούκα» (Stuka) παρά τις σοβαρές αντιρρήσεις του στρατού ξηράς, που ήθελε οικονομία δυνάμεων λόγω της επικείμενης εκστρατείας κατά της Σοβιετικής Ένωσης. Στις 26 Μαΐου τα Στούκα άρχισαν να επιτίθενται. Το 1ο τάγμα αλεξιπτωτιστών προωθήθηκε προς τα Περιβόλια και την επόμενη ημέρα, 27 Μαΐου ο Φον ντερ Χάιντε επικεφαλής των ανδρών του, μπήκε στην πόλη .

Τα Χανιά θύμιζαν μια έρημη πόλη. Όλα ήταν κλειστά. Κανένας πολίτης δεν κυκλοφορούσε! Οι Βρετανοί και οι Νεοζηλανδοί είχαν αποχωρήσει και οι πολίτες κρύβονταν φοβούμενοι ή περιφρονώντας ίσως τους Γερμανούς.

Μόνο ο δήμαρχος Χανίων τους περίμενε για να παραδώσει την πόλη στον επικεφαλής αξιωματικό, προκειμένου να αποφύγει καταστροφές. Μόλις οι Γερμανοί αλεξιπτωτιστές που τον πρωτοσυνάντησαν του έδειξαν τον Φον ντερ Χάιντε, δυσκολεύτηκε να πιστέψει ότι αυτός ήταν ο διοικητής! Είδε μπροστά του ένα βρώμικο, αξύριστο και κουρελιασμένο άνθρωπο.

Μετά την παράδοση της πόλης των Χανίων, οργανώθηκε η ταφή των νεκρών

αλεξιπτωτιστών του τάγματος. Ακριβή στοιχεία για τις απώλειες μάχης των γερμανικών δυνάμεων ποικίλλουν, αλλά έχει γίνει αποδεκτό ότι κυμαίνονται μεταξύ 6.500 και 7.500 άνδρες νεκροί και τραυματίες. Οι σύμμαχοι είχαν απώλειες γύρω στους 3.500 άνδρες (νεκροί και τραυματίες).

Παρά την επιτυχή έκβαση της επιχείρησης «Ερμής», η κλίμακα των απωλειών ήταν τόσο μεγάλη και τρόμαξε τόσο πολύ τον Χίτλερ, που από τότε αποφάσισε να μην επιχειρήσει ξανά τέτοια μαζική αεραπόβαση.

Γράφει ο Φον ντερ Χάιντε:

«Ο στρατηγός Στούντεντ μας επισκέφθηκε αμέσως μετά την παράδοση των Χανίων. Μόλις είχαν περάσει 14 ημέρες από τότε που τον είχα δει στην Αθήνα. Είχε αλλάξει ορατά. Φαινόταν πολύ πιο σοβαρός και πιο επιφυλακτικός. Τίποτα επάνω του δεν έδειχνε ότι χαιρόταν για τη νίκη και ότι ήταν υπερήφανος για την επιτυχία του τολμηρού σχεδίου του. Το κόστος της νίκης αποδείχτηκε παρά πολύ μεγάλο φορτίο γι' αυτόν.

Μερικά από τα τάγματα αλεξιπτωτιστών, είχαν χάσει όλους τους αξιωματικούς τους και σε αρκετούς λόχους είχαν μείνει μόνο λίγοι άνδρες ζωντανοί.

Η μάχη της Κρήτης αποδείχτηκε εκ των υστέρων ότι ήταν η αρχή προς το άνοιγμα μιας μεγάλης τραγωδίας που έφτασε στο αποκορύφωμά της στο Ελ Αλαμείν και στο Στάλινγκραντ. Για πρώτη φορά εκεί, στην Κρήτη, στάθηκε απέναντί μας ένας

γενναίος και ανελέητος αντίπαλος σ' ένα πεδίο μάχης που τον ευνοούσε.

Στην περίπτωση μας τα πράγματα πήγαν καλά για μας, αλλά φάνηκε σαν θαύμα το ότι αυτή η επικίνδυνη επιχείρηση πέτυχε! Ακόμη και σήμερα δεν μπορώ να καταλάβω πώς έγινε! Η επιτυχία ήλθε ξαφνικά σε μας, τη στιγμή που είχαμε πάψει να ελπίζουμε για πιθανότητα επιτυχίας.

Η αναφορά μου προς τον στρατηγό ήταν συνοπτική και σαφής. Σε απάντηση των ερωτήσεων του ανέφερα τις εμπειρίες μας κατά την επίθεση και για τις απώλειες μας. Οι απώλειες προκλήθηκαν από πολλούς και διαφόρους λόγους μεταξύ των οποίων ο κυριότερος ήταν η απειρία των αλεξιπτωτιστών σε αεραποβατικές επιχειρήσεις.

Για πολλούς η μάχη της Κρήτης ήταν η πρώτη γεύση ενεργού δράσης και για τους περισσότερους, αυτό το άλμα ήταν το πρώτο τους επιχειρησιακό άλμα εναντίον του εχθρού. Η εκπαίδευση των αξιωματικών δεν ήταν επαρκής στις αεραποβατικές επιχειρήσεις και δυστυχώς η ανδρεία, αποδείχτηκε ότι δεν κάλυπτε την έλλειψη γνώσεων.

Όταν τελείωσα, ο στρατηγός Στούντεντ μου έδωσε το χέρι του και έσφιξε το δικό μου για κάποια λεπτά. «Ευχαριστώ» είπε απλά! Αλλά αυτή η λέξη και η δυνατή χειραψία του, ήταν υπεραρκετά για μένα»

Ο βαρόνος Φον ντερ Χάιντε τιμήθηκε με τον Σταυρό των ιπποτών του σιδηρού σταυρού για την ηγεσία του και την καρτερία του κατά τη διάρκεια της μάχης και προήχθη στο βαθμό του ταγματάρχη. Το τι απέγινε μετά, μπορείτε να το διαβάσετε στην βιογραφία του. Ίσως ήταν από τους πολύ λίγους «καθαρούς» στρατιώτες.

Η μάχη της Κρήτης χάθηκε για τους συμμάχους από τακτικά κυρίως λάθη. Οι

δυνάμεις που συμμετείχαν και από τις δύο πλευρές ήταν δυσανάλογες της ήττας.

Νεκρός Γερμανός αλεξιπτωτιστής κατά τη μάχη της Κρήτης

Οι Γερμανοί αλεξιπτωτιστές όχι μόνο δεν βρήκαν συμπαθή πληθυσμό ή φιλικούς αντάρτες, όπως τους είχαν ενημερώσει, αλλά αντιμετώπισαν μια παλλαϊκή αντίσταση όπου γέροι, νέοι, γυναίκες, παιδιά, παπάδες και καλόγεροι, πολέμησαν με ό,τι είχαν διαθέσιμα, από παμπάλαια όπλα μέχρι κασμάδες πιρούνες και δρεπάνια! Πολέμησαν ακόμη και με μαγκούρες και με πέτρες. Τους ξάφνιασαν!

Η αντεκδίκηση ήλθε λίγο αργότερα από τους χιτλερικούς με καταστροφέςές χωριών και μαζικές εκτελέσεις. Φανερώθηκε μονομιάς η βαρβαρότητα των Ναζί.

Ένοπλο τμήμα Κρητικών, οργανωμένο από τη χωροφυλακή για την συμμετοχή τους στην άμυνα του νησιού.

Ήταν έγκλημα να πολεμάς για την πατρίδα σου, όπως λέει η ανακοίνωση των Ναζί. Η αντίσταση στο νησί δεν σίγησε αλλά φούντωσε και θέριασε. Οι μαζικές

συλλήψεις και οι εκτελέσεις δεν φόβισαν τον λαό. Τουναντίον τον συσπείρωσαν περισσότερο. Τα μετέπειτα γεγονότα το επιβεβαιώνουν. Οι χιλιάδες σταυροί των νεκρών Γερμανών αλεξιπτωτιστών και άλλων στρατιωτών στο Μάλεμε το μαρτυρούν.

Να πώς περιγράφει ένας άλλος Γερμανός αξιωματικός των αλεξιπτωτιστών ένα περιστατικό στην περιοχή Γαλατά Χανίων, όπου πραγματοποιήθηκε και η κυρία προσπάθεια των Γερμανών:

«Στὸ λιγοστὸ φῶς τῆς ἡμέρας θυμᾶμαι πὸν πετάχθηκε σὰν ἀγρίμι μέσα ἀπὸ τοὺς ἀγκαθωτοὺς θάμνους, σὰν ἀστραπή, μιὰ λεβεντόκορμη σιλουέτα, στὰ μαύρα ντυμένη, μὲ ψηλὲς μπότες καὶ σαρίκι στὸ κεφάλι, πὸν δίχως καθυστέρηση φύτεψε μὲ τὸ γερμανικὸ αὐτόματο, πὸν κρατοῦσε, πέντε σφαῖρες στὸ στομάχι δύο ἀλεξιπτωτιστῶν.

Πρὶν προλάβουμε νὰ ἀντιδράσουμε, ἔπεσε κάτω, γλιστρώντας σὰν φίδι μέσα στοὺς θάμνους μὲ δαιμονισμένη ταχύτητα. Ἀντιδρώντας γρήγορα, τὸν κυκλώσαμε καὶ προσπαθήσαμε νὰ τὸν ἐξουδετερώσουμε. Ὅταν ἔφθασα κοντὰ του δὲν εἶχε ἀκόμα πεθάνει. Τὰ μάτια του ἀνοικτὰ, κατάμαυρα, λὲς καὶ φοβέριζε τὸν ἐρχομὸ τοῦ θανάτου, ὅμως ὅλο σχεδὸν τὸ κορμὶ του ἦταν χτυπημένο ἀπὸ τὰ θραύσματα τῆς χειροβομβίδας.

Τὸν σήκωσα καὶ ἀκούμπησα τὴν πλάτη του στὸν κορμὸ μιᾶς χοντρῆς ἐλιᾶς. Εἰλικρινὰ μὲ εἶχε συναρπάσει ἡ τακτικὴ πὸν μαχόταν. Θὰ ἦταν περίπου 18 χρονῶν.

Πρὶν ξεψυχήσει, κοίταξε βαθιὰ μέσα στὰ μάτια τὸ στοχασμὸ μου καὶ χαμογέλασε.

Ξαφνιάστηκα. Δέν ξέρω ἄν χαμογελοῦσε σέ μένα ἢ στὸν θάνατο, ποὺ φτερούγιζε γιὰ νὰ τὸν πάρει. Σήκωσε μὲ κόπο τὸ δεξί του χέρι, πῆρε ἀπὸ τὸ λαιμό του ἕνα σταυρό ποὺ κρεμόταν, τὸν φίλησε κι ἔγειρε τὸ κεφάλι πλάγια, ξεψυχώντας μὲ καρφωμένο στὰ χεῖλη του τὸ χαμόγελο.

Ὅμως, ἡ ἔκπληξή μου ἔμελλε νὰ κορυφωθεῖ, ὅταν τραβῶντας τὸ σαρίκι του γιὰ νὰ τὸν ξαπλώσω χάμω, ξεχύθηκαν ἀπ' τὸ κεφάλι του μισὸ μέτρο κατάμαυρα μαλλιά. Τότε μόνο κατάλαβα πὼς ἦταν γυναῖκα. Βουβάθηκα.

Ἦταν κάτι ποὺ δέν τὸ περίμενα. Ἔνοιωσα στὸ λαιμό μου ἕναν κόμπο νὰ μὲ πνίγει. Ἦταν ἡ πρώτη φορά ποὺ συνειδητοποίησα ὅτι ἡ μοίρα τῶν ἀλεξιπτωτιστῶν θὰ ἔταν πολὺ δύσκολη στὴν Κρήτη. Ἔφυγα, ἀφήνοντας τὴ σκέψη μου κάτω ἀπὸ τὴ γέρικη ἐλιά, κοντὰ στὴ νεκρὴ κοπέλα».

Ταφή Γερμανῶν ἀλεξιπτωτιστῶν

Πράγματι γιὰ πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς Γερμανοὺς ἀλεξιπτωτιστές, δὲν υπήρξε ὄχι μόνο πισωγύρισμα, ὅπως ἔλεγε τὸ εμβατήριο τους, ἀλλὰ οὔτε γυρισμός.

Πηγές: ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΕΙΔΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ,Army.gr,life.com,,Veteranos.gr!